

Předání Zorkána

A jsme tady, Baldurova brána! Město světlých zítřků a nových možností!
A hlavně města kde nám zaplatí naši odměnu za toho prašivého orka.

Jeden ze strážných od brány nám ukázal kam máme jít a tak to netrvalo dlouho, Zorkána si vzala hlídka a my jsme si šli pro naše těžce vydělané peníze...

„Ťuk, ťuk, ťuk.“

„Dále.“

Vešli jsme do místnosti s jedním stolem, židlí a obrovskou hromadou papírů, různě poskládaných po okolních stolech, ve štosech na zemi a připevněných na stěnách.

A jedním malým úředníčkem za stolem.

„Co si přejete?“

„Jdeme si sem pro odměnu za Zorkána, orčího lapku a vrahouna. Tady máte potvrzení od strážní, že jsme to my kdož ho přivedli.“

„Hm, hm, dobrá. Dobrá práce. Zde je vaše odměna, Užijte si ji.“

A s těmito slovy vyskládal za stůl krásných 60 zlatých dukátků...

Počkat, 60? Vypsaná odměna byla 100!

„Ale milý pane úředník, nechci vás urazit, ale asi jste se zapomněl na stůl vyložit dalších čtyřicet zlat'áčků.“

„Ne, nezapomněl.“

Tak tohle ne, tohle nebude zkoušet proti mně a mým kumpánům...

„Milej ouředníčku, jak si to tady prohlížím vidím že tu máte hrozně hezký papírky, co třeba tamten, ten vypadá jako by na něm byl Zorkánek nebo jeho bráška...a co to nevidím, není na tom papírku ještě napsáno něco jako „100“?“

„Ne! Není!“ rychle vykvikl pan Ouřada a hrábl po listu, o kterém jsme mluvili...ale nebyl dost rychlý, ten temnej elf co se s námi chvíli táhne to popadl dřív.

„Odměna za dopadení Zorkána 100 dukátů.“ Přečetl nahlas.

„To, to, to je totiž už starý list víte? Oni páni pohlaváři se rozhodli že Zorkán není moc nebezpečný a dali za něj tedy menší odměnu.“

Tohle mu nežeru.

„Ale pane, co já vím na ulicích se o tomhle nic nepovídá.“ Ozvala se Lily.

„Na ulicích se toho napovídá děvenko.“

„No počkat, ale i ten strážník nám záviděl našich sto zlatých, nechcete přece tvrdit že nám lhal.“

„Ne, ne, ne, to bych si nedovolil, ale asi se spletl. Určitě se spletl!“

„Jestli se nás pokusíš okrást půjdem za někým kdo je výše postavený a jemu se určitě nebude líbit že okrádáš poctivé lidi...“ střídala se celá naše skupina ve vymýšlení argumentů.

„Gulp, no víte, vy nejste poctivý lidé!“

Už se začíná lámat chudák jeden.

„Hele, okrádat lidi není správné, každý to ví a jestli nám nedáš to co nám po právu patří bohové ti to nikdy neprominou!“

„Ále, moje bohyně Tiamat mnou bude spíše potěšena!“ a ukázal nám prsten, kde se třeptil Tiamatin pěticípý znak. Líp to dopadnout nemohlo.

„Nuže dobrá, uvidíme jak budou potěšeni tví nadřízení, beru si tenhle zatykač a jdu za nimi.“

„Argh, tak dobrá, tady máte ten zbytek bando nenažraná...“ a s těmito slovy vytáhnul z vlastní kapsy zbylých čtyřicet mincí holomek jeden zlodějská.

„Jinak, rád se podělím s naší bohyní o to, že ses pokusil okrást jejího služebníka, jsem přesvědčen že ti to nezapomene, stejně jako já.“ A vytáhl jsem zpoza kutany krásný tepaný Tiamatin znak, bylo příjemné vidět jak náš úředníček zbledl a ihned se vytasil s dalšími mincemi a se slovy omluv my je podával. Co bych to byl za hulváta kdybych je odmítl, že? Potěšeně jsem je vložil do svého přísně střeženého váčku a s úšklebem na tváři, co by se dal možná nazvat i úsměvem, jsem vyrazil ven za ostatními.

Mám pro vás práci

Když jsme vyšli z domu městského úředníka, ocitli jsme se na rušném tržišti. Rozléhaly se tu různé hlasy a bylo vidět i spoustu zboží různé kvality, od kupčení s lacinými hračkami a cetkami, až k prošíváním látkám nebo kovaným zbraním, na něž mi však nestačila nejen síla ale ani čerstvě nakrmený měšec.

„Támhle je hospoda,“ ukázal Feldor na vývěsní štít na domu o notný kus dál a šibalsky se pousmál.

„Kde, kde?“ rozhlížel se Aldrik, zatímco Boris si nasupeně založil ruce a dělal, že se ani nesnaží spatřit hospodu.

Lidé proudili od stánku ke stánku, hlasitě se dohadovali s obchodníky, kteří se snažili ze svých zákazníků sedřít kůži i s co největším množstvím zlata, a jak se zdálo, nebyla naděje, jak se k hostinci dostat. Štěstí za Korinna, který se ujal role rozrážeče davu a zatímco jeho rozložitá ramena a dračí paže odstrkovali do stran lidi, my jsme šlapali v cestě za jeho zády.

K hospodě jsme nicméně nedošli; zhruba v půli cesty nás zastavil jakýsi muž; oděný byl nadmíru dobře a i v jeho úkloně byla znát vznešenost.

„Vážení pánové, dámy,“ kývl směrem ke mě a Lili, „mé jméno je Hanzlík a jsem majordomus jednoho obchodníka v tomto krásném a velkém městě,“ podivně se usmál a přešel pohledem po trpaslících, kteří se na něj jako jeden muž zamračili. „A můj pán viděl, jak jste neohroženě přivedli do měst toho zbojníka Zorkána.“

Roderik s Korinem hrdě vypnuli hrud'.

„A proto mne poslal, abych vás pro něho přivedl, rád by vám nabídl práci.“

„Peníze?“ zbystřil najednou Boris a v jeho tmavých očích se chtivě zalesklo.

„Ano, a peníze,“ připustil Hanzlík škrobeně.

„Jdeme,“ vykročil trpaslík hbitě a pohlédl na majordoma, „pane,“ dodal velitelským hlasem.

Chtě nechtě, všichni jsme se vypravili za rázujícím Borisem, kterého dohnal Aldrik. Podle jejich nadšené gestikulace bylo vcelku jasné, o čem hovoří. Jedni mluví s láskou a něhou o ženách, jiní o mužích a někteří, zejména naši dva trpaslíci, zase o penězích.

Hanzlík nás vedl městem a každou chvíli neopomněl ukázat nějakou skvostnou památku.

„A zde můžete vidět chrám, který nechal postavit už Drege Vítězoslavný,“ ukázal po pravici.

Trpaslíci zívali, ale popoháněla je myšlenka na tu grešli, kterou nám možná někdo zaplatí, plavovlasý Marcus se tlumeně bavil s Lili, která si jednou rukou cuchala své copánky, Feldor, Roderik a Korinn šli jako poslední a podle jejich halasného smíchu se zřejmě o výklad majordoma ani zbla nezajímali.

Pohlédla jsem na Tavi Shaie a s radostí jsem si uvědomila, že alespoň on dokáže tak jako já svým zrakem ocenit krásu zdobených stěn kostelů, fiálů a věžiček.

Majordomus nás dovedl až k pěknému dvoupatrovému domu a zavedl nás do malé místnosti. Omluvil se a odešel.

„Hlavně všichni kývat,“ rozhlédl se po nás Boris se smrtelně vážnou tváří. „Kývat a souhlasit. A chválit.“

Po krátké chvíli, kterou ozvláštnil snad jen křik zvenčí, když někoho očividně okradli, do místnosti vstoupil muž. Nebyl to člověk, ale soukmenovec našeho eladrina Tavi Shaie. Na rozdíl od něho však tento měl uhlazené plavé vlasy stažené do copu. Na sobě fialové roucho se stříbřitým lemem, rukávy dlouhé a podle módy ve městě otevřené, zašpičatělé boty a na tváři vypočítavý úsměv.

„Sed'te,“ pokynul nenuceně rukou plnou zlatých prstenů, když jsme se začali zvedat, abychom uvítali našeho hostitele.

„Mé jméno je Dalek Rabuš a jsem obchodníkem, jedním z mnoha obchodníků tohoto města,“ zasmál se a pak se elegantně usadil. „Můžete mi říkat ‚pane Rabuši‘, i když strohé ‚pane‘ postačí. A mám pro vás nabídku,“ spojil konečky prstů a přes ně se na nás zadíval jasnýma očima.

„Ano, pane?“ zeptal se Boris, který obratně ukryl svou a chamtivost za maskou ochotného služebníka.

„Viděl jsem, jak jste přivedli Zorkána. Výborně,“ Rabuš jemně zatleskal, až se to jevilo téměř urážlivě. Třebaže mi byl rodově blíže než většina mých spoluputovníků, nelíbil se mi. Byl strojený a v jeho očích byl chlad a výsměch, stejně tak jako v slovech obchodnický jed. To i u těch trpaslíků člověk alespoň věděl, na čem je.

„Jeden muž v tomto městě, obyčejný zloděj, mi ukradl prsten,“ ledabyly si odhrnul pramen vlasů a já jsem spatřila, jak mu všichni začali civět na ruku. No co, tak mu na ní chybí prsten, beztak jich má na zbylých prstech víc než dost.

„Chci ho zpátky. A vy mi ho přinesete.“

„A to jaksí, ééé...?“ Moc bych nedala za to, že Boris měl v tu chvíli místo očí dva zlatáky.

„Když mi ho přinesete, dám vám každému tři zlaté. Ten prsten měl cenu čtyřiceti.“

Tak moment. Kolik je nás? Jedna, dvě, tři... devět. A devět krát tři je... hm... nóó... „A proč si nekoupíte jiný? Vždyť jestli měl cenu čtyřiceti zlatých, tak proč nám dáváte bezmála tolik jen za to, abychom ho přinesli zase zpátky?“ zeptala jsem se. V tu chvíli mě začal pálit zátylek, jak se na něj upřely nasupené pohledy dvou trpaslíků. Přisahala bych, že měli v tu chvíli v mysli mě a kladiva. Dohromady.

Rabuš se na mě pohrdavě podíval. „Ne, mladá dámo, chystám se vám dát dvacet sedm zlatých. Neučte se počítat.“

Zrudla jsem až k palcům u nohou. Ztracené město, o kolik byly jednodušší lesy, kde se nemusí nic počítat...

„Jí si nevímejte,“ mávl rukou Boris a chvatně mě odstrčil. „Bereme.“

„Plácnete si?“ zeptal se Rabuš.

„Ale jistě,“ Boris do jeho napřažené dlaně vrazil takovou ránu, až jsme se všichni polekali, že Rabuše rozhněval a že půjdeme z domu teď okny. Eladrin se nicméně zasmál a přikývl. „Čekám, že to bude do hodiny,“ řekl a vstal, „sluha vám zatím dá jméno a adresu. Zatím na shledanou,“ s tím zmizel za dveřmi a my jsme odešli s lehkým srdcem a pocitem, že je vše, jak být má. Škoda, že jsme nevěděli, do jakých potíží nás Borisova chtivost peněz přivede. Možná, že ani on by pak po zlatých třech mincích netoužil...

Žebrák

Celá skupinka ozbrojenců vyrazila městem, procházela čtvrtěmi a hledala si svoji cestu do té nejhorší chudinské čtvrti, ve které měl být zlodějský žebrák co okradl pana Rabuše. Dnes nikdo nikomu nedá pár peněz jen tak, na to někteří mysleli a pospíchali ještě více. Hodina je přeci jen hodina.

Chatrč ve které bydlel žebrák na to vypadala. Mnoho lidí okolo ní nechodilo, kdyby někdo pozoroval okolí důkladněji, mohl si všimnout, že se jí většina lidí vyhýbá. Co to má znamenat?

Družinka vešla dovnitř a rázem bylo vše jasné – žebrák umírá na nějakou nepříjemnou nemoc. Celou místnost zaplňoval puch z otevřených boláků na jeho těle. Pelech kde ležel byl plný hnisu a bolesti. Žebrák se otočil k nově příchozím a zkrivil obličej. Kdo ví, zda to měl být úsměv a nebo bolestivá grimasa.

„Co tu chcete? Proč mě nenecháte v klidu chcípnout?“ optal se žebrák a rukou si přihnul deku.

„Chceme ten prsten.“ Ozvalo se ze skupinky.

„A taky meč,“ vykřikl paladin a začal rvát zbraň z prstů umírajícího žebráka.

Celou situaci jednoduše vyřešil Korinn. Když se nikdo nedíval, vytáhl sekeru, napřáhl se a vrazil ji do žebráka. Krev stříkla na všechny strany a všechny poskvřnila. Korinn usekl ruku i s prstenem a sbalil jí.

„No co, chlap chce prsten a neřekl nám, jak ho chce nebo jo?“ drze se zeptal.

„ne to nám opravdu neřekl, ale s tímhle bude víc problémů než užitku.“ Kdosi tiše odpověděl.

„Nemyslím si, budou penízky.“ Oponoval Boris a vyrazil jako první s korunným k panu Rabušovi.

A teď to důležitější

Trpaslík rázoval k mrtvole.

„To nemyslíš vážně?“ zamračila jsem se.

Boris na mě pohlédl. „Proč?“

„Jeho krev se ještě ani nevpila do hlíny a ty už jdeš hledat peníze? U něj?“

„Jemu už k ničemu nebudou,“ pokrčil trpaslík rameny.

Obrátila jsem se na patě a vyšla jsem ze dveří. Korinn sklízel krvavou sekeru, Boris se hrabal mrtvému v kapsách. „Je mi z vás zle,“ zavrtěla jsem hlavou a stiskla Silvaniův znak.

Venku stál Marcus, Tavi Shai, Feldor a Lili. Neptali se. Buď už jim to Lili řekla, nebo si domysleli.

„Je od krve,“ zamračil se Rabuš, když mu Korinn podával zlatý prsten.

My ostatní jsme mlčeli jako zařezaní.

„Ale koneckonců, je to dobře,“ zasmál se hostitel a luskl prsty. „Dáte si víno? Na zdraví našeho společného přítele? Tedy,“ zachichotal se, až ve mě kypěl vztek; přesto jsem nic neřekla, „na jeho duši.“

„Pivo byste neměl?“ zahučel Aldrik hlubokým basem. Rabuš se zatvářil poděšeně a pak pohlédl na trpaslíka tvrdýma očima.

„Ne,“ řekl, „břečku ve svém domě nepřečovávám.“

Hanzlík přinesl ták s poháry. Všichni jsme si vzali jeden a upili jsme; někteří málo, někteří jako Feldor vůbec.

„Nebojte, není otrávené,“ ušklíbl se Rabuš vida naše zdráhání. Pak vytáhl váček a hodil ho před nás. „Vaše odměna,“ prohlásil zvesela.

„Smím se zeptat, pane?“ zeptala jsem se bezbarvým hlasem.

Rabuš mi pokynul, abych mluvila.

„Jste znalý města, můžete mi poradit, kde bych našla Silvaniův chrám?“

„Ách, mladá paní uctívá Sylvania a nechala zabít nevinného člověka?“ řekl s výsměchem, který jsem ignorovala. „Nu, to je ale velmi špatné.“

„Vím,“ kývla jsem, „ráda bych mu proto složila modlitbu.“

Vcelku mile a bez dalšího posměchu mi popsal cestu.

„A teď, když máte úkol splněný a ruce od krve, můžeme se domluvit na dalším úkolu.“

„Proč to množné číslo?“ zamračil se Tavi Shai. „Já jsem ho nezabil.“

„Ale přihlížel jsi,“ řekl Rabuš, „a kdyby nic jiného, putujete pospolu a vina padá na vás všechny. Takže,“ tleskl do dlaní. „Věc se má tak. Je jisté místo, možná jste slyšeli, kterému se říká dolní město.“

Roderik něco hlasitě řekl.

„Teď mluvím já,“ štěkl Rabuš hněvivě a jeho jinak krásná tvář se zkřivila, a dokud jste v mém domě, budete mi naslouchat. Takže,“ už zase mu na tváři vykvetl ten hnusný zlomyslný úsměv, „než jsem byl tak hrubě přerušen, je místo, kterému se říká dolní město. Je to síť chodeb a sklepení, kde se po nocích setkávají jinak počestní obchodníci, aby, jak bych to řekl,“ mávl rukou.

Příliš divadelní gesto, ty skrčku, příliš divadelní.

„Ano, pašovali zboží nás, kteří tvrdě dřeme. Nelíbí se mi to. To jistě chápete.“

„Samozřejmě,“ kývl lakomec Boris a hleděl na našeho nového chleboďárce jako na spasitele.

„Když se tam dostanete a seberete těm lidem to zboží, které budou mít ve skladu, pak já ho od vás koupím a ještě vám za to zaplatím. Co vy na to?“

Trpaslíci se na sebe podívali jako jeden mu... půlmuž.

„Ano!“

„ANO!“

„Výborně!“ zasmál se Rabuš. „Vy?“ ukázal na Marcuse.

„Jsem pro.“

Korinn pokýval hlavou. „Jdeme do toho.“

„Slečno?“ ukázal na Lili.

Ta se vyděšeně rozhlížela. „A to je budeme muset zabít?“ zeptala se.

„Když bude třeba, ano,“ kývl chladně Rabuš.

„Tak, jo,“ kývla.

„Můj soukmenovče?“ otočil se k chladným očím Tavi Shaie.

„Mě se to nelíbí,“ řekl.

„Ale no tak, už jste zabili jednoho člověka, co na tom?“

„Bez toho množného čísla bych si vyprošoval,“ řekl eldarin tak chladně, až mne zamrazilo.

Jejich hovor přerostl takřka v hádku; Tavi Shai se pak s eladrinem začali urážet. Je pravda, že s lehkostí a grácií, přesto však hovor ukončil eladrin Rabuš a znechuceně se odvrátil od Tavi Shaie.

„Pane?“

Feldar přikývl.

„A vy, slečno?“ obrátil se ke mě.

„Pro bídu jsem zaprodal svou duši,“ řekla jsem tiše. „Dobrá tedy,“ zvedla jsem oči.

Eladrin nastavil ruku.

„Ale plácnout si s vámi neplácnu,“ řekla jsem bez hněvu.

Pokrčil rameny. „Budiž. Být či nebýt?“ zasmál se. „Samozřejmě, že být. Tedy, je domluveno. Jestli váš druh nechce, nemusí, rozdělíte si odměnu mezi sebe. Zatím můžete přijmout mé pohostinství a nocleh.“

„Díky, pane,“ kývl Boris a po očku pohlédl na Tavi Shaie, který seděl a zlobně hleděl do země. „Zatím sbohem.“

Rabuš odešel a my jsme osaměli.

„Půjdu do chrámu Silvania,“ vstala jsem. „Dlužím mu hodně.“

„Pošli mu tohle ode mne,“ řekl Boris a poslal ke mě s úsměvem vzdušný polibek, „mě totiž nevadí, zaprodat duši, elfko.“ Nebylo v tom zlé slovo.

Nevím proč, ale přinutilo mne to k úsměvu. Možná lakomý a skoupý, ale pořád není zlý.

Podzemní stoky

Malý a převelice ohyzdný gnóm se usmál. Mladík, který sledoval celý jeho pašerácký gang zemřel. A on nemusel ani hnout prstem, zabila ho skupinka nějakých prevítů co je ve městě nová a neví, že největší nebezpečí člověku pochází zase jen od člověka. Nejlepší by asi bylo, kdyby se mladík vloupal do jeho skladiště severní cestou, na té se mu povedlo před rokem umístit dvě opravdu odporné a slizké bytosti. Nejlepší strážce – vždy dávají pozor a napadnou vše ve své blízkosti. A co je nejlepší? Nikdy nespí.

Družina se v klidu pohybovala stokami. Jejich neznalost nebezpečí omlouvala jen jejich nezkušenost. Když ze stropu přímo mezi ně sklouzla první beztvará slizka, jen se divili. Když popálila prvního z nich svojí výrazně pálivou substancí začali se bránit. Ve chvíli, kdy jim za záda spadla ze stropu druhá slizká bytost, začali bojovat.

Důsledek lásky trpaslíka a hobitky se rozhlížel po skladišti které patřilo jemu a jeho gangu pašeráků. Usmíval se do vousu, tohle zboží prodá za hodně. Před městem se mu podařilo okrást mrtvolu nějakého dobrodruha. Získal několik nepoškozených magických předmětů. Chvilku si je chtěl nechat, ale možná je raději prodá. Sluníčka jsou sluníčka. A alespoň se nebude nikdo vyptávat jak to, že se mu podařilo nalézt neokradenou mrtvolu dobrodruha.

Naši hlavní hrdinové bojovali s těmi podivnými bytostmi o nichž pochopili jediné – jim jde jen o to se nakrmit, sežrat je. Díky pochopení tohoto mohli bojovat nemilosrdněji a důkladněji. Sliz stříkal na všechny strany, zranění pálila. A pak se stalo, že se první ze slizek rozdělila na dvě menší a dál bojovala. Brzy po ní následovala jejího příkladu i druhá slizka – místo dvou silných protivníků zde byli najednou čtyři slabší. Boj stále nebyl vyhrán, ale vítězství pro družinu bylo blízko.

Gnóm se zadíval na svého psa. Měl ho rád, i přesto že byl ze železa a oživen magií. Stále to byl jeho mazlíček. Rozhlédl se po svých mužích. Čtyři hráli karty, další skupinka živě diskutovala a elfové se drželi v rohu místnosti a hráli nějakou elfí hru s knoflíčky. Silný náraz magie jej vytrhl ze zamyšlení a všiml si, že hráči karet upadli na stůl a usnuli.

„Napadení!“ zařval hrubým hlasem a přichystal se k boji s tím, kdo ho chtěl okrást o poctivě nakradené zboží.

Do místnosti vrazila početná skupina dobrodruhů. Ocelový pes se vrhl na prvního z nich. Spící bandité se stali snadnou kořistí. Jejich zbylí kumpáni otočili jednu krabici a kopli do ní. Paladin se sekerou rozsekl železného psa na dvě nehybné části a ještě stihl vyplivnout proud

kyseliny na zbývající bandity. Ti padli na zem, rozleptáni a popáleni. Elfové se svými přesnými luky chránili svého pána. Ten kouzlil seč mu jeho znalosti dovolili.

Z krabice, kterou stihli bandité před smrtí otočit vyběhl obrovský a velmi vzácný štír. Gnoma zabořilo u srdce, toho by prodal nejméně za... a pak jej zasáhl šíp od malé hobitky ukryté za bednami. Podíval se na věc trčící z vlastních prsou a uvědomil si, že už v něm není zabodnut jeden, ale hned dva šípy. „Zvláštní,“ pomyslel si „tohle jsou šípky do kuše, které jsem prodal jedné bandě goblinů nedaleko města“ padl na zem „poznám je podle zvláštního zářezu. Zvláštní“ pomyslel si a usnul spánkem věčnosti.

Družina zvítězila. Moment překvapení a nemilosrdná likvidace nepřátel jim pomohli, na jejich straně nebylo žádných ztrát. Prohledali celé pašerácké skladiště, nějaké cennosti si nechali a zbytek nabídli Rabušovi k odkupu.

Co čeká družinu příště?

Tormův velekněz, člen koncilu pěti začal pátrat po vrahovi žebráka, situace je totiž složitější. Na hřbitově se usídlili uctívači Vecny...